

[Mimi Stilling Jakobsen]

ved? Det tror CD ikke meget på; til gengæld er socialdemokratiet vældig skeptisk over for, om det nu overhovedet nytter noget med erhvervsskattelettelser eller en anden erhvervs-politik. Det tror vi på. Ja men så må det være rimeligt, at begge parter får lov til at få afprøvet nogle af disse muligheder, og så må vi se, hvad der giver noget, og om begge dele måske i virkeligheden kan give noget.

Derfor stillede vi dengang som betingelse for vores tilslutning til jobskabelsesforslaget, at vi også prøver den anden vej, og at vi gør det samtidig; der må være en tidsoverensstemmelse med hensyn både til igangsættelse og til ikrafttræden af disse forslag. Vi nævnte dengang bedre investeringsfradragsmuligheder og bedre afskrivningsregler. Det er det ikke blevet til, og det er bl.a. på den baggrund, vi i dag må sige, at vi ikke bryder os om dette forslag. Det kan ikke stå alene. Der skal grundlæggende ændringer til, førend man kan lappe arbejdsmarkedspolitik på beskæftigelsessituationen, og det drejer sig om skattepolitik, erhvervs politik og arbejdsmiljø. Derfor tror vi ikke meget på effekten af dette her. Derimod tror jeg på, at der vil være en hel del kommuner, der sætter noget i gang, og så har vi altså igen flyttet hegns-pæle, så har vi flyttet job fra den private til den offentlige sektor. Derfor tror jeg, at man nærmere kan karakterisere dette forslag som »jobflytning« end som »jobskabelse«.

Nu skal kommunerne ifølge et lovforslag, der kommer senere i dag, afsætte dobbelt så mange midler pr. indbygger til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, end de har skullet tidligere. Det gælder om, at vi får kradset nogle af disse penge ind igen, og lad os så se at få oprettet nogle job og noget produktion. Dermed har vi altså flyttet en udvikling til kommunerne fra den private sektor, som efter vor mening klarer disse opgaver langt bedre end en kommune, som ikke er egnet til at løse den slags opgaver, og som faktisk heller ikke har så meget begreb om det.

Vi er altså bange for, at jobflytningen vil ske fra den private til den offentlige sektor, men vi er også bange for, at jobflytningen vil ske fra én gruppe beskæftigede eller ubeskæftigede til en anden, og vi føler, at der ikke i forslaget er nogen særlig garanti for, at dette ikke vil ske. Og så holder det argument ikke mere, man brugte dengang: ja men her-

regud, hvis der ikke kommer nogen i arbejde ved det her, så koster det ikke noget! Det gør det altså alligevel, hvis nettovirkningen ikke bliver bedre. Hvis man faktisk får nogle mennesker i beskæftigelse, men samtidig sender andre ud i ledighed, så koster det her noget, og så har vi ikke fået ret meget ud af det.

Lone Dybkjær (RV):

Arbejdsministeren sagde, da han fremsatte det her forslag og den øvrige del af marts-pakken, at han forventede, at der var mange, der ville sige, at de var skuffede. Jeg skal ikke gå ind på denne diskussion, kun sige, at det selvfølgelig bl.a. kræver, at man har et par forventninger til nogle ting. Jeg vil ikke komme med nogle særlig kritiske bemærkninger i den anledning, derimod med et par kritiske bemærkninger til lovforslaget af mere generel karakter.

Problemet er, at vi jo ikke kan særordne os ud af krisen. Det vil sige, at det er afgørende med den generelle økonomiske politik, og før man får en fornuftig generel økonomisk politik, kan vi naturligvis ikke forbedre beskæftigelsen virkelig alvorligt.

Det andet kritiske, jeg godt vil sige til det her, er, at der ikke er taget fat på de generelle administrative problemer, vi har inden for hele denne sektor. Det drejer sig om problemer inden for arbejdsformidlingen, det drejer sig om problemer i forbindelse med dagpenge, og det drejer sig om problemerne med koordination mellem ordningerne, koordination mellem undervisnings- og arbejdsministerium. Løst kan man ikke sige at problemerne er. Der er altså ikke taget fat på nogen af de meget grundlæggende problemer, vi her står over for. En yderligere kritisk bemærkning er, at her får vi en ny knopskydning på det administrative apparat, som i forvejen har svært ved at fungere.

Når dette er sagt – jeg synes, det er nødvendigt med disse kritiske betragtninger som indledning – vil jeg sige, at det radikale venstre finder, det er nødvendigt, at man laver nogle særforanstaltninger på nuværende tidspunkt. Vi er nødt til at lave nogle særordninger, og vi er specielt nødt til at lave nogle særordninger for de unge, hvad marts-pakken selvfølgelig også er et udtryk for.